

200. Bijbelstudie over HET OFFER VAN YESHUA QOR'BANO SHEL YESHUA קורבנו של ישוע

Deel 1: Het offer van Yeshua in de Psalmen en Profeten

Yeshua is de enige Israëliet uit de stam Juda en het geslacht van David op wie alle Messiaanse profetieën toegepast kunnen worden en in wiens aardse leven en sterven de meeste van deze voorspellingen nawijsbaar reeds zijn uitgekomen. De rest zal te Zijner tijd vervuld worden bij Zijn wederkomst! Ook Yeshua zelf is daar in Lucas 24:44 heel duidelijk over: Kort vóór Zijn hemelvaart herinnerde Hij Zijn discipelen betreffende enkele dingen die Hij hen had onderwezen. *“Hij zeide tot hen: Dit zijn Mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en de Profeten en de Psalmen moet vervuld worden.”*

De lijdenspsalm en de profetie over de lijdende knecht

Het offer van Yeshua zien wij met name in de profetie over de lijdende Knecht in Jesaja 53 en in Psalm 22 terug. Deze Psalm verwoordt als geen andere het lijden van Yeshua en wordt daarom ook vanouds de lijdenspsalm genoemd. Met name de verzen 2, 8-9 en 12-19 komen tot in het kleinste detail zodanig met het lijdensverhaal van de Mashiach overeen, dat we de vier evangeliën er gewoon naast kunnen leggen, wat we straks ook gaan doen. Zelfs de manier van Zijn dood wordt hier zeer nauwkeurig beschreven. Desalniettemin blijft de Joodse orthodoxie zich tegen deze uitleg verzetten en past deze psalm geheel toe op David en zelfs ook op het gehele volk Israël. Zeker, zowel David alsook zijn volk zijn daadwerkelijk in benauwdheid en ellende geweest en omringd door vijanden en daarin is tot op heden eigenlijk nog niet veel veranderd. Maar veel van de bijzonderheden, die in Jesaja 53 en Psalm 22 heel gedetailleerd genoemd zijn, hebben nooit plaats gevonden in het leven van David en beslist niet allemaal tegelijk, wat in het lijden van Yeshua wel degelijk het geval is geweest.

Ook kunnen deze profetieën op geen enkele wijze naar het lijden van het Joodse volk door de eeuwen verwijzen omdat de profetieën duidelijk verwijzen naar een individueel persoon, een onschuldige man die voor de zonden van zijn volk moest lijden en sterven. Dat kan van Israël niet gezegd worden, want ten eerste was het volk Israël niet onschuldig, maar zondig zoals ieder ander volk en ten tweede kan een heel volk niet plaatsvervangend lijden en sterven ten behoeve van nota bene hetzelfde volk! Dat is onmogelijk en derhalve kunnen deze profetieën alleen maar letterlijk toegepast worden op Yeshua en op niemand anders.

Er zijn geen andere passages in geheel de Schrift die zulke krachtige, duidelijke voorzeggingen zijn van Zijn lijden en sterven en zo nauwkeurig vervuld zijn geworden als deze in Jesaja 53 en Psalm 22. Evenwel wordt elke zinspelende op de Mashiach door de rabbijnen ten stelligste tegengesproken en met allerlei argumenten bestreden. Toch is dat niet altijd zo geweest. In de tijd van de Targum, de Talmud en de Midrash werd het idee van de Mashiach op een gegeven moment zelfs opgesplitst in twee personen.

Zo heeft de oude literatuur het over Mashiach Ben David, de zegevierende Koning, en over Mashiach Ben Yosef, de lijdende Knecht, en met betrekking tot de laatstgenoemde wordt diverse keren Psalm 22 rechtstreeks aangehaald in de פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati, een in het jaar 845 samengestelde collectie van de aggadische Midrash. In dit negende-eeuwse Joodse werk, en dan met name in Pis'qa 36 en 37, verschijnt een opmerkelijke interpretatie, namelijk de verklaring dat de Mashiach plaatsvervangend voor de zonden van Israël en van de hele wereld moest lijden om G'd met de mensheid te verzoenen. Om deze uitleg te verduidelijken worden verschillende verzen van Psalm 22 ter illustratie aangehaald, maar ook de ילקוט Yal'qut op ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 60 past Psalm 22 op de Mashiach toe. Als we de בריית החדשה B'rit haChadasha [NT] ernaast leggen zien we, dat Psalm 22 opmerkelijke

overeenkomsten vertoont met het lijdensverhaal en de kruisiging van Yeshua en dat Mashiach Ben Yosef, de lijdende Knecht, en Mashiach Ben David, de zegevierende Koning, één en dezelfde Persoon is: Yeshua!

Van dit alles was Yeshua zich welbewust en met het oog op deze voorspellingen zei Hij bij Zijn arrestatie: *“Of meent gij, dat Ik Mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen? Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen, dat het aldus moet geschieden? Op dat ogenblik sprak Yeshua tot de scharen: Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en stokken om Mij gevangen te nemen? Dagelijks zat Ik in de tempel te leren, maar gij hebt Mij niet gegrepen. Doch dit alles is geschied, opdat de Schriften der profeten in vervulling zouden gaan!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:53-56).

Yeshua voor het Sanhedrin

“Die nu Yeshua gegrepen hadden, leidden Hem weg naar Qayafa [Kajafas], de hogepriester bij wie de schriftgeleerden en oudsten bijeengekomen waren. [...] De overpriesters en de gehele Raad trachtten een vals getuigenis tegen Yeshua te vinden om Hem ter dood te brengen, maar zij vonden er geen, hoewel er vele valse getuigen optraden. Maar ten laatste traden er twee op, die verklaarden: Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel G'ds afbreken en binnen drie dagen opbouwen. En de hogepriester stond op en zeide tot Hem: Geeft Gij geen antwoord; wat getuigen dezen tegen U? Maar Yeshua bleef zwijgen!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:57, 59-63). Ook Marcus benadrukt Zijn zwijgen: *“Maar Hij bleef zwijgen en gaf niets ten antwoord!”* (Marcus 14:61). Qayafa irriteerde zich daar blijkbaar aan, want hij stond op en vroeg Yeshua waarom hij geen antwoord gaf, maar Yeshua achtte Zich deze oneerlijke en onrechtvaardige rechter geen antwoord schuldig en verweerde zich niet tegen de valse getuigenissen. Hij stond zwijgend voor degenen die Hem veroordeelden en deed Zijn mond niet open zoals geschreven staat: *“Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed Zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.”* (ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 53:5-7).

Omdat Yeshua geen antwoord gaf, stelde hij Hem onder ede de volgende vraag: *“En de hogepriester zeide tot Hem: Ik bezweer U bij de levende G'd, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Mashiach, de Zoon van G'd. Yeshua zeide tot hem: Gij hebt het gezegd. Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:63-64). *“Wederom ondervroeg de hogepriester Hem en zeide tot Hem: Zijt gij de Mashiach, de Zoon van de Gezegende? En Yeshua zeide: Ik ben het, en gij zult de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende met de wolken des hemels!”* (Marcus 14:61-62). Deze keer gaf Yeshua wel een bevestigend antwoord en legde onder ede de verklaring af, dat in Hem de vervulling van de door Hem aangehaalde profetieën nu aanstaande was: *“Aldus luidt het woord van de Eeuwige tot mijn Heer: Zet U aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor Uw voeten.”* (תהלים Tehilim [Psalmen] 110:1). *“Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een Mensenzoon; Hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde Hem voor deze; en Hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden Hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en Zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is.”* (דניאל Dani'el [Daniël] 7:13-14).

De hogepriester beseftte blijkbaar op geen enkele wijze dat Hij op dat moment daadwerkelijk oog in oog stond met de Mashiach, want als gebaar van ontzetting scheurde hij zijn kleren en zei: *“Hij heeft G'd gelasterd! Waartoe hebben wij nog getuigen nodig? Zie, nu hebt gij de g'dslastering gehoord. Wat dunkt u? Zij antwoordden en zeiden: Hij is des doods schuldig!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:65-66). *“Gij hebt de g'dslastering gehoord: wat is uw oordeel? En zij allen veroordeelden Hem als des doods schuldig!”* (Marcus 14:64).

“Toen spuwden zij Hem in het aangezicht en sloegen Hem met vuisten; anderen sloegen Hem in het gelaat en zeiden: Profeteer ons, Mashiach, wie is het, die u geslagen heeft?” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:67-68). *“En sommigen begonnen Hem te bespuwen en Zijn*

gelaat te bedekken en Hem met vuisten te slaan en tot Hem te zeggen: Profeteer nu! En de dienaars sloegen Hem in het gelaat!” (Marcus 14:65). “En de mannen, die Hem vasthielden, bespotten Hem en sloegen Hem; en zij wierpen een doek over Zijn hoofd en vroegen en zeiden: Profeteer, wie is het, die U geslagen heeft? En nog meer lasterlijke taal spraken zij tegen Hem!” (Lucas 22:63-65). Daarmee gingen de beide profetieën over de lijdende Knecht in vervulling: “Mijn rug heb Ik gegeven aan wie sloegen, en Mijn wangen aan wie Mij de baard uittrokken; Mijn gelaat heb Ik niet verborgen voor smadelijk speeksel. Maar Adonai de Eeuwige helpt Mij, daarom werd Ik niet te schande; daarom maakte Ik Mijn gelaat als een keisteen, want Ik wist, dat Ik niet beschaamd zou worden!” - “Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden Hem voor een geplaagde, een door G'd geslagene en verdrukte!” (ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 50:6-7 en 53:3-4).

Yeshua voor Pilatus en Herodes

In de vroege ochtend werd door het Sanhedrin het officiële doodvonnis uitgesproken: “Toen het nu morgen geworden was, namen al de overpriesters en de oudsten des volks het besluit tegen Yeshua om Hem te doden. En zij boeiden Hem, leidden Hem weg en zij leverden Hem over aan Pilatus, de stadhouder!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:1-2). “En terstond, des morgens vroeg, stelden de overpriesters met de oudsten en schriftgeleerden, de gehele Raad, een besluit vast, en zij boeiden Yeshua en zij leidden Hem weg en leverden Hem over aan Pilatus!” (Marcus 15:1). Hoewel zijn residentie te Caesarea was, zetelde Pilatus bij bijzondere gelegenheden zoals in dit geval het Pesachfeest in Jeruzalem, hetgeen voor het Sanhedrin goed uitkwam.

“En zij begonnen Hem te beschuldigen en zeiden: Wij hebben bevonden, dat deze ons volk verleidt, doordat Hij verbiedt de keizer belasting te betalen en van Zichzelf zegt, dat Hij de Mashiach, de Koning is!” (Lucas 23:2). Ze probeerden Yeshua bij de Romeinse stadhouder in een kwaad daglicht te stellen door te beweren, dat Hij de Joden ervan zou weerhouden, de verplichte belasting aan de keizer te betalen. Dat was natuurlijk een gemene leugen, want niet zo lang daarvoor gaf Hij op hun vraag of het geoorloofd is de keizer belasting te betalen nog het antwoord: “Geeft dan de keizer wat des keizers is, en G'de wat G'ds is!” (Lucas 20:25). Bij de tweede aanklacht lieten ze op de theologische aanduiding Mashiach [Messias] de politieke term koning volgen, want als Yeshua van Zichzelf gezegd zou hebben dat Hij de Koning der Joden is, dan zou dit hoogverraad geweest zijn en als rebellie tegen de keizer beschouwd worden. Daarom was de laatste beschuldiging voor Pilatus de belangrijkste.

“Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en riep Yeshua en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden? Yeshua antwoordde: Zegt gij dit uit uzelf of hebben anderen u over Mij gesproken? Pilatus antwoordde: Ben ik soms een Jood? Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan? Yeshua antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien Mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is Mijn Koninkrijk niet van hier. Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Yeshua antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder, die uit de waarheid is, hoort naar Mijn stem. Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En na dit gezegd te hebben, kwam hij weder naar buiten tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem!” (יוחנן Yochanan [Johannes] 18:33-38). Pilatus begreep dus dat er geen sprake was van een politiek koningschap en zei tot de overpriesters en de scharen: “Ik vind niets strafbaars in deze mens!” (Lucas 23:4).

Maar zij lieten het er niet bij zitten, bleven volhardend talrijke beschuldigingen tegen Hem inbrengen en zorgden ervoor, dat Pilatus Hem naar Herodes afschoof, waar zij Hem opnieuw heftig beschuldigden. Omdat Yeshua bij het verhoor bleef zwijgen en op geen enkele vraag van Herodes antwoord gaf, werd Hij door hem en zijn soldaten bespot, vernederd, uitgelachen en, honend gehuld in een soort 'koningsmantel', naar Pilatus teruggestuurd. Doordat ze Yeshua naar elkaar doorstuurden erkenden beide gezagsdragers in principe Zijn onschuld.

Pilatus wast zijn handen in onschuld

Na Zijn terugkomst in Jeruzalem eisten de leden van de Hoge Raad opnieuw Zijn dood. Tot twee keer aan toe verklaarde Pilatus, dat hij niets in Hem gevonden heeft, waarmee Hij de doodstraf zou verdienen, maar ze bleven erop aandringen dat Yeshua gekruisigd zou moeten worden. Zelfs bij zijn aanbod om aan een gevangene gratie te verlenen vanwege Pesach gaven de Joodse leiders en degenen uit het volk, die door hen waren meegebracht, de voorkeur aan de vrijlating van de gevaarlijke verzetstrijder Bar-Aba [Barabbas].

“Doch Pilatus richtte zich wederom met luider stem tot hen, omdat hij Yeshua wenste los te laten. Maar zij riepen terug en zeiden: Kruisig Hem, kruisig Hem! Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden, waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten! Maar zij drongen aan en eisten onder luid geschreeuw, dat Hij gekruisigd zou worden, en hun geschreeuw werd al sterker!” (Lucas 23:20-23).

“Toen Pilatus zag, dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zeide: Ik ben onschuldig aan Zijn bloed; gij moet zelf maar zien, wat ervan komt!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:24). Hier komt het bekende spreekwoord vandaan, dat ook letterlijk zo in תהלים Tehilim [Psalmen] 26:6 staat: *“Ik was mijn handen in onschuld!”* - *“En al het volk antwoordde en zeide: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:25).

De geseling en bespotting

“Toen liet hij hun Bar-Aba [Barabbas] los, maar Yeshua geselde hij en hij gaf Hem over om gekruisigd te worden. Toen namen de soldaten van de stadhouder Yeshua mede naar het gerechtsgebouw en riepen de gehele afdeling bij Hem samen. En zij trokken Hem Zijn klederen uit en deden Hem een scharlaken mantel om; ook vlochten zij van doornen een kroon en zetten die op Zijn hoofd en gaven Hem een riet in Zijn rechterhand. Toen vielen zij voor Hem op de knieën en spotten, zeggende: Wees gegroet, gij Koning der Joden! En zij spuwden naar Hem en namen het riet en sloegen Hem ermee op het hoofd!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:26-30). *“Toen nam dan Pilatus Yeshua en liet Hem geselen. En de soldaten vlochten een kroon van doornen, zetten die op Zijn hoofd en deden Hem een purperen kleed om, en zij traden op Hem toe en zeiden: Gegroet, Koning der Joden! En zij gaven Hem slagen in het gelaat!”* (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:1-3).

De geseling, die gewoonlijk aan de kruisiging voorafging, wordt door de vier evangelisten niet nader beschreven, maar het was een wrede en vreselijke straf, die bijzonder pijnlijk was en de rug van de veroordeelde volkomen openreet. De gesels waren namelijk leren riemen met scherpe stukjes been en metaal aan de uiteinden. Maar daar bleef het niet bij. Na de bloedige geseling gingen de soldaten Yeshua nog extra mishandelen en vernederen door Hem een doornenkroon op het hoofd te zetten en er met een rieten stok op te slaan zodat de doorns diep in Zijn hoofd doordrongen om Hem zo veel mogelijk te pijnigen. Zowel de doornenkroon alsook de rietstok die als scepter moest fungeren, waren bedoeld om de spot met Zijn koninklijke waardigheid te drijven. Om de zogenaamde koningsattributen compleet te maken, deden ze Yeshua een scharlaken soldatenmantel om, nadat ze Hem eerst hadden uitgekleed. Maar de meest vernederende belediging was hun speeksel in Zijn gezicht! Het iemand in zijn gezicht spugen is tot op heden in het Midden-Oosten de ergste vorm van minachting tonen. Wij moeten er bij het lezen van deze verzen namelijk rekening houden met het feit, dat deze Romeinse soldaten geen Italianen waren, maar uit de lokale buurvölkeren waren gerekruteerd, die een hekel aan Joden hadden. Zij behandelden Hem daarom ronduit sadistisch en verergerden niet alleen de pijn van de geseling, maar kwetsten Hem ook nog geestelijk op de wreedste manieren.

Zo begon Zijn lijdensweg gelijk geschreven staat: *“Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Eeuwige heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed Zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn*

scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 53:5-7). Yeshua heeft de straf op Zich genomen die wij allen hadden verdiend voor onze zonden: “Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest.” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 53:8, NBG). NBV: “Om de zonden van mijn volk werd Hij geslagen!”

Laatste poging om Yeshua vrij te laten

“En Pilatus kwam wederom naar buiten en zeide tot hen: Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind. Yeshua dan kwam naar buiten met de doornenkroon en het purperen kleed. En Pilatus zeide tot hen: Zie, de mens! Toen dan de overpriesters en hun dienaars Hem zagen, schreeuwden zij en zeiden: Kruisigen, kruisigen! Pilatus zeide tot hen: Neemt gij Hem en kruisigt Hem: want ik vind geen schuld in Hem. De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf G'ds Zoon gemaakt. Toen Pilatus dan dit woord hoorde, werd hij nog meer bevreesd, en hij ging weder het gerechtsgebouw binnen en zeide tot Yeshua: Waar zijt Gij vandaan? Maar Yeshua gaf hem geen antwoord. Pilatus dan zeide tot Hem: Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om U te kruisigen? Yeshua antwoordde: Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij, die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde. Van toen af trachtte Pilatus Hem los te laten, maar de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer; een ieder, die zich koning maakt, verzet zich tegen de keizer. Pilatus dan hoorde deze woorden en hij liet Yeshua naar buiten brengen en zette zich op de rechterstoel, op de plaats, genaamd Litostrotos, in het Hebreeuws Gabata. En het was Voorbereiding voor het Pesach, ongeveer het zesde uur, en hij zeide tot de Joden: Zie, uw Koning! Zij dan schreeuwden: Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem! Pilatus zeide tot hen: Moet ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning, alleen de keizer!” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:4-15). De overpriesters, die tot de Sadduceeën behoorden en elke profetische Messiasverwachting verwierpen, chanteerden Pilatus op een smerige wijze en dreigden ermee, hem bij de keizer zwart te maken als hij Yeshua vrijlaat. Dit dreigement bleek succesvol te zijn, want daardoor zwichtte hij alsnog voor de druk van de Joodse leiders.

De weg naar Golgota

“Toen gaf hij Hem aan hen over om gekruisigd te worden!” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:16). Dat betekende, dat de soldaten moesten stoppen met hun pesterijen en vernederingen, die ze overigens niet op bevel van Pilatus deden, maar op eigen initiatief: “En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem de mantel uit en deden Hem Zijn klederen aan en zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:31). De soldaten kregen het bevel, Yeshua naar de plaats van de kruisiging af te voeren, die buiten de stad lag: “Zij dan namen Yeshua, en Hij, zelf Zijn kruis dragende, ging naar de zogenaamde Schedelplaats, in het Hebreeuws genaamd Golgota...” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:17).

Het was toen gebruikelijk, dat de ter dood veroordeelde zelf zijn eigen kruis moest dragen, hetgeen hier ook van Yeshua gezegd wordt. Hiermee is echter niet het volledige kruis bedoeld, maar alleen de dwarsbalk, want de lange kruispaal bevond zich al op de executieplaats. Zoals gezegd heeft Yeshua aanvankelijk zelf de loodzware dwarsbalk gedragen, maar bezweek na de vele martelingen die Hij moest ondergaan blijkbaar onder het gewicht, want in Marcus 15:21 lezen wij: “En zij presten een voorbijganger om Zijn kruis te dragen, een zekere Shim'on van Cyrene, die van het land kwam, de vader van Alexander en Rufus!”

Lucas beschrijft dit wat uitgebreider: “En toen zij Hem wegleidden, grepen zij een zekere Shim'on van Cyrene, die van het land kwam, en legden hem het kruis op om het achter Yeshua aan te dragen. En Hem volgde een grote menigte van volk en van vrouwen, die zich op de borst sloegen en over Hem weeklaagden. En Yeshua wendde Zich tot haar en zeide: Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen, want zie, er komen dagen, waarop men zeggen zal: Zalig de onvruchtbaren, en de schoot, die niet heeft gebaard, en de borsten, die niet hebben gezoogd. Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt

op ons, en tot de heuvelen: Bedekt ons. Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?" (Lucas 23:26-31).

Yeshua had het hier over de latere verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 g.t., die velen van hen zouden meemaken. In vers 27 hebben we gelezen, dat een grote menigte van het volk met hen meeliep. Van de hiervan apart genoemde vrouwen wordt gezegd, dat zij zich op de borst sloegen en over Hem weeklaagden, maar van de anderen wordt dit niet gezegd. Er zullen ook velen geweest zijn die Yeshua uitscholden of Hem misschien zelfs uitlachten. Dat moet een traumatische ervaring voor Hem geweest zijn en men kan zich afvragen wat er tijdens de lange, pijnlijke en vernederende weg van de stad naar de executieplaats door Hem heen moet zijn gegaan. Wij kunnen ons daar weliswaar geen voorstelling van maken, toch in Psalm 22:7 lezen wij: *"Maar ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk!"* Hier is niet David aan het woord, maar Yeshua zelf door de mond van David. Hij is het, die Zichzelf hier een worm noemt! Wat wil Hij daarmee zeggen? Niets anders dan dat Hij in elk opzicht aan ons gelijk was, een mens van vlees en bloed met alle zwakheden. In de Bijbel is een worm namelijk een allegorie voor de mens. Dat komt heel duidelijk in איוב Iyov [Job] 25:6 naar voren: *"Wat vermag dan de mens, een worm slechts, wat kan het mensenkind, een made?"* Een sterfelijk mensenkind is in zijn zwakheid dus niet meer dan een worm en in Hebreëen 2:17 staat geschreven, dat Yeshua in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk moest worden, want Hij heeft uw en mijn plaats ingenomen aan dat kruis. Maar besef wel: wanneer u Zijn plaatsvervangend offer niet gelooft en dus ook niet aanneemt, dan blijft de straf alsnog op u wachten, want het loon van de zonde is de dood (Romeinen 6:23). Vergeet dat nooit!

Het tweede deel van vers 7, dat de Mashiach zou lijden en veracht zou zijn door het volk, wordt in het Talmudtraktat סנהדרין San'hedrin 98b en in de Midrash Tan'chumi door Rabbi Nachman rechtstreeks met ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 53:3 en 4 in verband gebracht, waar geschreven staat: *"Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door G'd geslagene en verdruchte."*

De kruisiging

"En zij kwamen aan een plaats, genaamd Golgota, dat is de zogenaamde Schedelplaats, en zij gaven Hem wijn, vermengd met gal, te drinken. En toen Hij die proefde, wilde Hij niet drinken!" (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:33-34). *"En zij brachten Hem op de plaats Golgota, hetgeen betekent Schedelplaats. En zij gaven Hem wijn, met mirre gemengd, doch Hij nam die niet!"* (Marcus 15:22-23). Meteen bij aankomst wilden de soldaten Hem verdovende wijn geven om de pijn te verlichten, maar Hij wees dit af omdat Hij Zijn lijden bij volle bewustzijn wilde dragen.

"Er werden ook nog twee misdadigers weggeleid, om met Hem te worden terechtgesteld. En toen zij aan de plaats gekomen waren, die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar en ook de misdadigers, de ene aan Zijn rechterzijde en de andere aan Zijn linkerzijde. En Yeshua zeide: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!" (Lucas 23:32-34). Zo werd het schriftwoord vervuld, dat zegt: *"Men rekende Hem tot de misdadigers, maar de zonden van velen nam Hij op Zich en voor misdadigers vroeg Hij om vergeving!"* (ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 53:12, Groot Nieuws Bijbel).

De Romeinse soldaten nagelden Hem met Zijn handen en voeten aan het kruis, terwijl velen naderbij kwamen om Hem te bespotten: *"Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die Mijn handen en voeten doorboren. Al Mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij!"* (תהלים Tehilim [Psalmen] 22:17-18, NBG). *"De honden staan al om Mij heen, een meute boosdoeners heeft Mij omsingeld, ze hebben mijn handen en voeten doorboord!"* Zeer terecht wordt deze tekst vanouds op de kruisiging van Yeshua toegepast, want het doorboren van handen en voeten wijst rechtstreeks naar de spijkers waarmee Yeshua aan het kruis werd genageld. Voordat de spijkers in handen en voeten werden geslagen, werden dezen eerst met touwen vastgebonden. Daarom lezen we in de Groot Nieuws Bijbel: *"Mijn vijanden hebben Mij omsingeld, die honden sluiten Mij in, ze snoeren Mij vast aan handen en voeten."* De meute boosdoeners wordt hier met honden

vergeleken. Honden worden in de Bijbel vaak ook metaforisch toegepast op heidenen en wij kunnen daarbij zonder meer denken aan de Romeinse soldaten die Yeshua eerst gemarteld en vervolgens gekruisigd hebben.

“Toen dan de soldaten Yeshua gekruisigd hadden, namen zij Zijn klederen en maakten daarvan vier delen, voor iedere soldaat een deel, en Zijn onderkleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan één stuk geweven. Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal; zodat het schriftwoord vervuld werd: Zij hebben Mijn klederen onder elkander verdeeld en over Mijn kleding hebben zij het lot geworpen. Dit hebben dan de soldaten gedaan!” (יֹחָנָן Yochanan [Johannes] 19:23-24). Het is inderdaad de letterlijke vervulling van תהלים Tehilim [Psalmen] 22:19, waar staat: *“Zij verdelen Mijn klederen onder elkander en werpen het lot over Mijn gewaad!”*

De bespottig

In תהלים Tehilim [Psalmen] 22:8 lezen wij: *“Allen die Mij zien, bespotten Mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd!”* Ook dit vers werd letterlijk vervuld toen Yeshua aan het kruis hing, want de mensen gingen Hem inderdaad bespotten en daarbij hun hoofd schudden: *“En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen Hem, schudden hun hoofd en zeiden: Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, red Uzelf, indien Gij G'ds Zoon zijt, en kom af van het kruis!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:39-40). Psalm 22:8 wordt ook in de rabbijnse literatuur op de lijdende Mashiach Ben Yosef toegepast: *“Allen die minachtend naar Mij kijken lachen Mij uit, zij steken de lip uit en schudden het hoofd!”* (פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati 37:1).

“Evenzo spotten de overpriesters samen met de schriftgeleerden en oudsten en zij zeiden: Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven. Hij heeft Zijn vertrouwen op G'd gesteld; laat die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben G'ds Zoon!” (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 27:43). De overpriesters staan samen met de oudsten en schriftgeleerden voor het kruis te spotten met precies dezelfde woorden die reeds in de lijdenspsalm staan voorspeld: *“Wentel het op de Eeuwige; laat die Hem verlossen, Hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan Hem!”* (תהלים Tehilim [Psalmen] 22:9). *“En het volk stond erbij en zag toe. Ook de oversten hoonden en zeiden: Anderen heeft Hij gered, laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Mashiach G'ds is, de uitverkorene!”* (Lucas 23:35).

In vers 13 van Psalm 22 zegt de lijdende Knecht: *“Veel stieren hebben Mij omringd, buffels van Bashan hebben Mij omsingeld”* Hier is sprake van een parallellisme, want er wordt twee keer hetzelfde gezegd om het extra te benadrukken. Met de stieren en buffels wordt de vijandige menigte bedoeld, die de lijdende Mashiach omringt. Yeshua wordt hier omsingeld en beledigd door Zijn vijanden, de overpriesters en schriftgeleerden, die dus van een hogere rang waren en vanwege hun kracht en woede vergeleken worden met sterke buffels en leeuwen. en anderen van een lagere rang, die vergeleken worden met honden.

Vers 14: *“Zij sperren hun muil tegen Mij open; een verscheurende, brullende leeuw!”* Deze beeldspraak vertolkt de agressieve houding van de woedende menigte om de lijdende Mashiach heen, zoals dit citaat uit Psalm 22 ook in de Midrash wordt uitgelegd: *“Voorts zullen zij over Hem als leeuwen brullen, zoals wordt gezegd: zij sperren hun muil tegen Mij open als een verscheurende en brullende leeuw!”* (פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati 37:1).

Vers 15: *“Als water ben Ik uitgestort en al Mijn beenderen zijn ontwricht; Mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in Mijn binnenste!”* Ook dit vers wordt in hetzelfde gedeelte van de פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati aangehaald: *“Ik ben uitgegoten als water, en al Mijn beenderen zijn ontwricht, Mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in Mijn binnenste.”* Er wordt zowel in Psalm 22 alsook in de Midrash gezegd dat al Zijn beenderen zijn ontwricht. Dit is een opmerkelijk detail, want het is namelijk een typisch kenmerk van iemand die gekruisigd werd omdat door het uittrekken als gevolg van het hangen aan het kruis de armen uit de kom schieten. Interessant, want in de tijd dat David deze Psalm schreef was de kruisiging nog niet bekend omdat deze executievorm pas vele eeuwen na het schrijven van deze Psalm in Judea door de Romeinen werd ingevoerd.

Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij Mij verlaten?

“En van het zesde uur af kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur. Omstreeks het negende uur riep Yeshua met luider stem, zeggende: *Eli, Eli, lama sabachtani?* Dat is: *Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij Mij verlaten?* En sommige van de omstanders, dit horende, zeiden: *Hij roept Elia!*” (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 27:45-47). “En toen het zesde uur aangebroken was kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur. En op het negende uur riep Yeshua met luider stem: *Eloi, Eloi, lama sabachtani, hetgeen betekent: Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij Mij verlaten?* En sommige van de omstanders, dit horende, zeiden: *Zie, Hij roept Elia!*” (Marcus 15:34). In Zijn doodsbenauwdheid riep Yeshua aan het kruis enkele minuten voordat Hij stierf precies dezelfde woorden waar de lijdenspsalm mee begint: *למה עזבתני: אלי אלי Eli, Eli, lama azav'tani!* Dat is: “*Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij Mij verlaten?*” (תהלים Tehilim [Psalmen] 22:2).

En nu de vraag: waren deze woorden uit Psalm 22, die David ruim duizend jaar eerder had opgeschreven echt profetisch? Heeft Ruach haQodesh [de Heilige Geest] hem echt de woorden ingegeven die de Mashiach vlak voor Zijn verzoeningsdood aan het kruis zou uitroepen? Yeshua zelf zegt van wel, want in Lucas 24:44 zien we dat Hij met betrekking tot de profetieën over Hem ook de Psalmen bij name noemt: “*Hij zeide tot hen: Dit zijn Mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de Wet van Moshe en de Profeten en de Psalmen moet vervuld worden.*” Een van deze Psalmen is Psalm 22 en daarom is het voor mij wel duidelijk dat de bovengenoemde woorden uit vers 2 inderdaad een profetische lading hebben. In Psalm 22 staan deze woorden overigens in het Hebreeuws en in de evangeliën in het Aramees. Er hebben in de Griekse transcriptie van het Aramese woord שבקתני shevaq'tani echter noodgedwongen drie vervangingen plaats gevonden: ש shin werd σ sigma, כ vet werd β beta en ק qof werd χ chi, en op deze wijze veranderde שבקתני shevaq'tani in σαβαχθאני sabachthani. De juiste transcriptie van מתתיהו Matit'yahu [Matthéüs] 27:46 zou derhalve zijn: “*Omstreeks het negende uur riep Yeshua met luider stem, zeggende: 'Eli, Eli, lama shevaq'tani?' Dat is: Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij Mij verlaten?*”

Toch kunnen wij niet begrijpen waarom Hij dit riep. Hoe kon G'd Zijn eigen Zoon, Zijn Gezalfde, verlaten? En toch gebeurde het. De Vader verliet Zijn geliefde Zoon in Zijn stervensuur. Hoe diep was Zijn lijden en hoe hevig Zijn angst en pijn. Hij was omringd door Zijn vijanden en haters die Hem gingen bespotten en mishandelden. En uitgerekend op het moeilijkste moment van Zijn aardse leven werd Hij door iedereen in de steek gelaten. Zelfs Zijn discipelen zijn gevlucht. Eenzaam hing Hij aan het kruis. Iedereen heeft Hem verlaten. Ook G'd heeft Hem verlaten. Hij weet dus wat wij doormaken als wij met onze pijnen, ons verdriet en onze nood naar Hem toe komen. Hij zal ons nooit verlaten, want Hij weet precies hoe dat voelt! Dat was ook de weg die Hij moest gaan, maar dan wel veel moeilijker en erger dan de weg die wij moeten gaan. Hij is die weg vrijwillig gegaan: voor ons! Uit liefde! Weet u nu waarom Hij in Zijn laatste minuten de woorden uitriep: “*Mijn G'd, Mijn G'd, waarom hebt Gij mij verlaten?*”

De zure wijn

“Hierna zeide Yeshua, daar Hij wist, dat alles reeds volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden: *Mij dorst! Er stond een kruik vol zure wijn; zij staken dan een spons, gedrenkt met zure wijn, op een hysopstengel en brachten die aan zijn mond!*” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:28-30a). “En terstond liep een van hen toe en nam een spons, drenkte die met zure wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken. Maar de anderen zeiden: *Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem te redden!*” (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 27:48-49). “En iemand liep toe, drenkte een spons met zure wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken, zeggende: *Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem eraf te nemen!*” (Marcus 15:36). “Ook de soldaten kwamen naderbij om Hem te bespotten en brachten Hem zure wijn, en zeiden: *Indien Gij de Koning der Joden zijt, red dan Uzelf!*” (Lucas 23:36). Hiermee gaat de Schrift opnieuw in vervulling, want er staat geschreven: “*Ja, zij gaven Mij gif tot spijsze, en lieten Mij in Mijn dorst azijn drinken.*” (תהלים Tehilim [Psalmen] 69:22). De zure wijn waarover in de evangeliën gesproken wordt, was vermengd met azijn en

water en mag dus niet verward worden met de verdovende wijn met gal, die Yeshua eerst kreeg aangeboden.

In Tehilim [Psalmen] 22:16 klaagt de lijdende Knecht over de kwellende dorst, waarmee Hij in Zijn lichamelijk lijden te maken heeft: *“Verdroogd als een scherf is Mijn kracht, Mijn tong kleeft aan Mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij Mij neer.”* Het slachtoffer geeft aan dat Zijn kracht verdroogd is als een potscherf. De Talmud zegt dat hiermee het verdrogen van het lichaamsvocht bedoeld is met het gevolg dat Zijn tong door het uitdrogen aan Zijn gehemelte kleeft. Ook dit is weer een typisch kenmerk van een kruisiging, en slaat precies op de kruisiging van Yeshua, die op de middag van de 14^e Nisan, het heetste tijdstip van de dag heeft plaatsgevonden: *“Hierna zeide Yeshua, daar Hij wist, dat alles reeds volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden: Mij dorst!”* (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:28).

Het is bijzonder boeiend te lezen dat de Mashiach, die hier Efrayim genoemd wordt, ook volgens de Pesiq'ta Rabati 37:1 moest lijden voor de zonden van de kinderen Israëls: *“Het wordt onderwezen, dat in de maand van Nisan de aartsvaders zullen opstaan en tegen de Mashiach zullen zeggen: Efrayim, onze ware Mashiach, U bent groter dan wij, want U moest lijden voor de zonden van onze kinderen, en vreselijke beproevingen moest u ondergaan. [...] Omwille van Israël bent U geworden tot een mikpunt van algemene spot en belachelijk gemaakt voor de volken der aarde; U was in diepe duisternis en Uw ogen zagen geen licht, Uw huid kleefde aan Uw gebeente en Uw lichaam was uitgedroogd als een stuk hout; Uw ogen werden wazig van het vasten en Uw kracht was opgedroogd als een potscherf, al deze kwellingen wegens de ongerechtigheden van onze kinderen...”* Ziet u, dat ook deze Midrash precies op Yeshua slaat? De overeenkomsten zijn verbazingwekkend!

Het lijden van Yeshua, de Zoon van David die dezelfde is als de Mashiach uit deze Midrash, is met geen pen te beschrijven. Dit alles heeft Yeshua vrijwillig ondergaan voor u en mij! Hij heeft de straf op Zich genomen, die wij eigenlijk verdiend hebben voor onze zonden en overtredingen. Dit deed Hij voor ons - wat doen wij voor Hem? Dankbaarheid, liefde, toewijding en gehoorzaamheid is het minste wat wij Hem kunnen aanbieden. Laat u dus niet misleiden door mensen die u op hun websites of in discussies willen wijsmaken dat Psalm 22 alsook Jesaja 53 niets met Yeshua te maken zouden hebben, want diverse rabbijnse geschriften uit de oudheid laten zien dat deze teksten wel degelijk betrekking hebben op de Mashiach. Alleen konden de rabbijnen nooit een bevredigend antwoord geven op de vraag naar de identiteit van de Mashiach. Wij daarentegen weten het wel, want wij hebben het voorrecht dat wij Yeshua hebben mogen leren kennen!

Het is volbracht!

“Toen Yeshua dan de zure wijn genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En Hij riep met luider stem: Vader, in Uw hand beveel ik Mijn geest!” (Lucas 23:46). Yeshua gebruikt hier de woorden uit Psalm 31:6, die ook een vast onderdeel vormen van het Joodse nachtgebed: *“In Uw hand beveel ik mijn geest; Gij verlost mij, Eeuwige, getrouwe G'd!”* (Tehilim [Psalmen] 31:6).

“Toen Yeshua dan de zure wijn genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest!” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:30). Dit was de ultieme prijs die Hij moest betalen om ons allen, u en mij, vrij te kopen zodat Hij met blijdschap en voldoening in Zijn hart Zijn laatste woorden kon zeggen: *“Het is volbracht!”*

Geen been gebroken

“En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën, en de aarde beefde, en de rotsen scheurden, en de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt. En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad waar zij aan velen verschenen. De hoofdman en zij, die met hem Yeshua bewaakten, zagen de aardbeving en wat er plaats had en zij werden zeer bevreesd en zeiden: Waarlijk dit was een Zoon G'ds!” (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 27:51-54).

“Toen de hoofdman zag, wat er geschiedde, verheerlijkte hij G'd, zeggende: Inderdaad, deze mens was rechtvaardig!” (Lucas 23:47). Dit wordt door de profeet bevestigd: *“En na de*

tweeënzestig weken zal een Gezalfde (Hebreeuws: Mashiach!) worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen Hem is.” (דניאל Dani'el [Daniël] 9:26).

“De soldaten dan kwamen en braken de benen van de eerste en van de andere, die met Hem gekruisigd waren; maar toen zij bij Yeshua gekomen waren en zagen, dat Hij reeds gestorven was braken zij Zijn benen niet, maar een van de soldaten stak met een speer in Zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit. En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet, dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft. Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weder zegt een ander schriftwoord: Zij zullen zien op Hem, die zij doorstoken hebben!” (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:32-37). De evangelist haalt hier de woorden aan: “Hij behoedt al Zijn beenderen, niet één daarvan wordt gebroken.” (תהלים Tehilim [Psalmen] 34:21). Zo neemt Yeshua ook in dit opzicht letterlijk de plaats in van het lam dat met Pesach geslacht werd, waarover geschreven staat: “Geen been zult gij ervan breken.” (שמות Sh'mot [Exodus] 12:46). Met het tweede citaat wijst hij naar de wederkomst van Yeshua: “Zij zullen Hem (in het Hebreeuws staat hier: Mij) aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over Hem (wederom in het Hebreeuws: Mij) een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over Hem (opnieuw in het Hebreeuws: Mij) bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.” (זכריה Zechar'ya [Zacharia] 12:10).

Het graf van Yeshua

Toen het avond geworden was, nam een rijke man, Yosef [Jozef] genaamd, het lichaam van Yeshua van het kruis en legde het in zijn eigen graf, dat hij pas in de rots had laten uithouwen, en zo werd ook dit schriftwoord vervuld: “Bij de rijke was Hij in Zijn dood, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in Zijn mond is geweest.” (ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 53:9).

Het schuldoffer

Ook Zijn opstanding uit de dood en de rechtvaardiging van de velen, wiens ongerechtigheden Hij heeft gedragen staat in Jesaja 53 voorspeld: “Wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen van de Eeuwige zal door Zijn hand voortgang hebben. Om Zijn moeitevol lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen!” (ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 53:10-11). Het Boek: “Wanneer Hij Zijn leven heeft geofferd voor de zonde, zal Hij talloze nakomelingen krijgen, vele erfgenamen. Hij zal lang leven en G'ds voornemen zal bij Hem in goede handen zijn. En als Hij ziet wat er allemaal is bereikt door Zijn lijden, zal Hij voldoening smaken. Door wat Hij heeft ondervonden, zal Mijn rechtvaardige Dienaar vele mensen bevrijden van schuld en rechtvaardig maken in de ogen van G'd, want Hij zal al hun zonden dragen!” Groot Nieuws Bijbel: “Als Hij de schuld met Zijn leven betaalt, zal Hij een nageslacht krijgen en lang blijven leven. G'ds plan zal door Hem slagen. Na al het lijden zal Hij het licht zien, Hij zal leven. De Eeuwige zegt: Mijn Dienaar kent Mijn wil, Hij is onschuldig. Hij bevrijdt velen van hun schuld en draagt de straf voor hun zonden!” De voorspelling in vers 10, dat Hij een lang leven zal hebben nadat Hij Zijn leven tot een schuldoffer gegeven zal hebben veronderstelt Zijn opstanding uit de dood.

Door Zijn lijden en sterven een schuldoffer (Hebreeuws: אשם asham) te noemen, wordt het nadrukkelijk met het dierenoffer in de tempel vergeleken, ook al wordt dit door de rabbijnen stellig ontkend. Ook de toevoeging in vers 11, dat Hij daarmee de straf voor de zonden van velen draagt terwijl Hijzelf geheel onschuldig is, geeft duidelijk aan, dat het daadwerkelijk een zondoffer betreft. Dat is geen christelijke invulling, maar staat gewoon letterlijk in de Joodse Bijbel, de TeNaCh! De bewering dat Yeshua onmogelijk de Mashiach zou kunnen zijn omdat een mensenoffer door de Tora verboden is en dat een onschuldige man niet kan worden gedood voor de zonden van anderen, wordt met deze tekst volledig ontkracht en is ook in strijd met de oude rabbijnse geschriften. De profetieën over de lijdende Knecht in Jesaja 53 en Psalm 22 bevestigen derhalve de centrale boodschap van de Hebreeënbrief: “Krachtens die wil (G'ds

wil!) zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Yeshua haMashiach. Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden!" (עברים) Iv'rim [Hebreeën] 10:10 en 14). Amen!

Werner Stauder